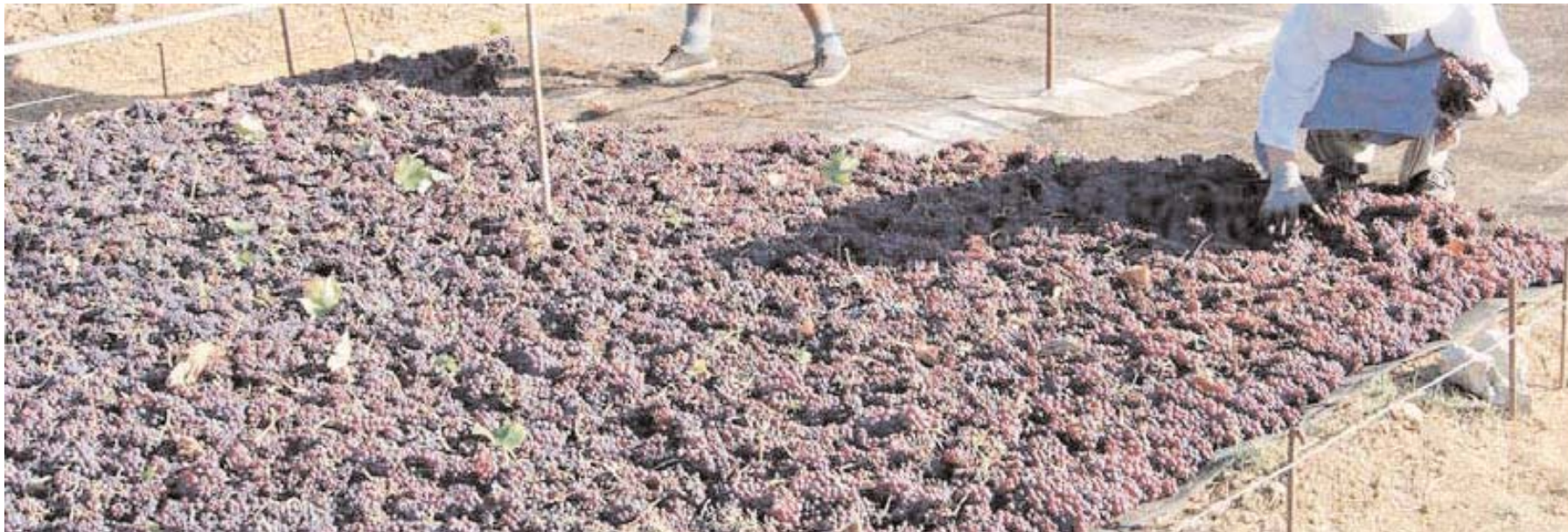

Η καλλιέργεια της σταφίδας στο Βλάση

Κύρια πηγή εσόδων των κατοίκων του χωριού μας για δεκάδες χρόνια ήταν η σταφίδα. Αναφέρουμε τις βασικές περιοχές που καλλιεργούσαν σταφίδα: Διάσελα, Κουκλιάνια, Ρικόραχη, Παλιοκλήσια, Πλαρaráχη, Ξεργιάδες, Καλύβια, Παρασποριές, Παλιόβρυση, Μεγάλη Βρύση, Καταράχια, Ασύκελος και διάφορα άλλα. Δυστυχώς όμως η τιμή της σταφίδας, που ήταν το κύριο προϊόν στο χωριό μας, παρέμεινε για πάρα πολλά χρόνια σε απαράδεκτα επίπεδα. Ο αείμνηστος Χρήστος Θεοδωράκος σχετικά με την τιμή της σταφίδας μας είπε το 1987: "Φεύγοντας για φαντάρος το 1914 η τιμή της σταφίδας ήταν δεκαοχτώ λεπτά, την επόμενη όμως, δηλαδή το 1915, έγινε αύξηση πρωτοφανής για την εποχή και έφτασε στα 40

λεπτά. Το 1933 με 1934 είχε 3,5 δραχμές. Το 1947 έχουμε τη μεγαλύτερη τιμή που έφτασε ποτέ η σταφίδα δηλαδή στην τιμή των 12 δραχμών το κιλό. Αμέσως μετά την κατοχή η τιμή της έπεσε στις 2,5 δραχμές. Αυτή η τιμή για πολλά χρόνια έμεινε σταθερή και το 1952 είχε 3,5 δραχμές". Απ' ότι καταλαβαίνει κανείς η σταφίδα έχοντας μεγάλο κόστος καλλιέργειας και μικρή τιμή ανάγκαζε τους αγρότες μας να στραφούν προς άλλες καλλιέργειες όπως η ελιά.

Από τις αρχές του αιώνα, κάτω από το σημερινό σπίτι του Γιώργου του Κακούρη, που σήμερα ανήκει στην κατοχή του Κώστα του Μάστορα, είχε μαγαζί ο Κώστας ο Ασημάκης ο οποίος έκανε εμπόριο σταφίδας. Πρέπει ακόμη να αναφέρουμε ότι η σταφίδα καλλιε-

γούμενη με πρωτόγονα μέσα ήταν φοβερά κουραστική δουλειά. Ακόμη η κλοπή από τα αλώνια ήταν κάτι το συνηθισμένο γι' αυτό αναγκάζονται να κοιμούνται έξω στα χτήματα εκεί που άπλωναν για να λιαστεί η σταφίδα.

Αν όλα τέλος πήγαιναν καλά, άρχιζαν οι δανεικαριές για τη μεταφορά της με τα άλογα στη Γιάβολα, στο Πεταλίδι ή στη Μεσσήνη.

Όπως χαρακτηριστικά μας είπε κάποιος γέροντας «Σκάζοντας η αλετροπόδα στον ουρανό» έπρεπε να βγαίνουμε από το χωριό για τη μεταφορά. Βέβαια δεν ήταν και λίγες οι φορές που οι κάτοικοι του χωριού μας έπαιρναν μισακές σταφίδες στο Βλαχόπουλο για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν οικονομικά στις ανάγκες της ζωής και να ζήσουν τις

φαμίλιες τους. Αξίζει κανείς να αναφέρει ότι λίγο πριν γίνει η δεύτερη μεγάλη μετανάστευση πήγαιναν καθημερινά εξήντα με εβδομήντα αξίνες για μεροκάματο στο Βλαχόπουλο.

Την εποχή του χαρακιού το χωριό μας άδειαζε από άνδρες. Από τους Γαργαλιάνους μέχρι το Κορυφάσιο ή μέχρι το Πεταλίδι συναντούσες εργάτες από το χωριό μας. Περιπτώσεις να αναφέρουμε ότι ήταν οι καλύτεροι δουλευταράδες. Παρ' όλες τις δυσκολίες το γέλιο και το αστείο δεν τους έλειπαν από τα χείλια. Θα χρειαζόνταν ειδική μελέτη για να αποτυπώσουμε όλα αυτά τα χωρατά που σώζονται μέχρι σήμερα από στόμα σε στόμα.

Από το 1950 όμως και μετά σιγά-σιγά η καλλιέργεια της σταφίδας αρχίζει να εγκαταλείπεται. Ήταν πλέον ασύμφορη

και τη θέση της την πήρε η ελιά.

Να πώς μας είχε περιγράψει τις εμπειρίες του από την καλλιέργεια της σταφίδας ο Χρήστος Θεοδωράκος λίγο πριν φύγει από το μάταιο τούτο κόσμο: «Γεννήθηκα το 1894 και πήγα σε ηλικία δεκαοχτώ χρονών για μεροκάματο στους Γαργαλιάνους. Θυμάμαι ότι πήρα τρεις δραχμές και δύο δεκάρες. Τότε όλοι οι συγχωριανοί μας πήγαιναν για μεροκάματο στου Σουμάναγα, στην Τραγιάνα, στον Πύργο, στην Αγοραίλησα, στο Φουρτζί, στα Κρεμμύδια, στο Βλαχόπουλο και σε διάφορα άλλα μέρη. Η ζωή ήταν φοβερά δύσκολη και το μεροκάματο ήταν δύσκολη υπόθεση».

Οι χαμαιλέοντες της Πυλίας

Ένα πολύ ενδιαφέρον ντοκιμαντέρ προβλήθηκε τον Απρίλιο από την ET1 και αφορούσε τους χαμαιλέοντες της Πυλίας. Το ντοκιμαντέρ παρακολουθεί δύο χαμαιλέοντες από τον μικρό πληθυσμό των 300 ζωντανών που φωλιάζουν στην περιοχή. Είναι η μοναδική παρουσία αφρικανικών χαμαιλέοντων στην Ευρώπη. Ο χαμαιλέοντας είναι ένα μικρό και ευάλωτο ζωάκι – με μοναχικό χαρακτήρα, που πάσχει συχνά από στρες! Για πρώτη φορά, ο φακός καταγράφει μερικές συμπεριφορές του είδους, όπως πχ. ένα χαμαιλέοντα που κολυμπάει και την ταπεινωση ενός αρσενικού από έναν άλλον αρσενικό.

Του νεκρού αδελφού

Κατ' επανάληψη έχουμε αναφερθεί στο σπουδαίο έργο του συμπατριώτη μας Δημήτρη Κοσμόπουλου. Στο φύλλο αυτό θα παρουσιάσουμε το βιβλίο του με τίτλο «Του νεκρού αδελφού». Πρόκειται για μια ποιητική σύνθεση που εκτείνεται σε τέσσερα μέρη, με ενοποιο κεντρικό άξονα το συμβάν του θανάτου, αναπόσπαστα δεμένο με τη ζωή. Ο θάνατος ως πηγή νοήματος, είτε με την έννοια της αγωνίας

Δαρειώτης Βασίλης: Ουσιόστηκε στο μεγάλο αγώνα

Ο Βασίλης Δαρειώτης ήταν γιος του προεστού Αναστασίου Δαρειώτη και γεννήθηκε στο Δάρα. Μόλις ξέσπασε η Επανάσταση του 1821, κατατάχτηκε στο σώμα που συγκρότησε ο πατέρας του. Συμμετείχε στην πολιορκία του κάστρου της Κορώνης. Παρά τις συμβουλές του πατέρα του «να προσέχει», μεθυσμένος από την ιδέα της Λευτεριάς έγραψε τη δική του ιστορία. Πρώτος και καλύτερος σ' όλες τις συγκρούσεις. Αψηφούσε τους κινδύνους και έχασε τη ζωή του στην Κορώνη όταν ένα τουρκικό βόλι τον θανάτωσε.

και της προσωπικής αναμέτρησης, είτε ως απουσία προσφιλών προσώπων, γεννά και τις αντίστοιχες μορφικές αναζητήσεις. Στο βιβλίο του αυτό ο Κοσμόπουλος αποπειράται τη σύγκριση των έμμετρων στοιχείων με τις κατακτήσεις των ελεύθερων μορφών, συνομιλώντας με την ποιητική, αλλά και την πνευματική μας παράδοση. Το έργο του κέρδισε το βραβείο «Λάμπρου Πορφύρα» της Ακαδημίας Αθηνών. Ο Δημήτρης Κοσμόπουλος είναι ένας ποιητής που τιμά όχι μόνο τα χωριά μας αλλά ολόκληρο τον ελληνικό λαό. Γεννήθηκε το 1964 στο Κοντογόι (Παπαφλέσσα). Μεγάλωσε στην Καλαμάτα και σήμερα ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Μέχρι τώρα, έχει εκδώσει τα ποιητικά βιβλία: Λατομείο, (Κέδρος 2002, β' έκδοση 2003), Του νεκρού αδελφού, (Κέδρος 2003, β' έκδοση), και

Πουλιά της Νύχτας, Κέδρος 2005. Πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ίνδικτος το βιβλίο «Η πτήση του ιπτάμενου», μια εισαγωγή στην ποίηση του Νάσου Βαγενά. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί σε ευρωπαϊκές γλώσσες. Τα όρια της φωνής, είναι συναγωγή κειμένων του, για πρόσωπα και πράγματα της λογοτεχνίας, από εκείνα που έχουν δημοσιευθεί σε εφημερίδες και περιοδικά.

Αγοράζουν χωράφια στο Βλάση

Το προηγούμενο διάστημα άνθρωποι ενός μεγάλου μεσιτικού γραφείου των Αθηνών εμφανίστηκαν στο Βλάση και αναζητούσαν τους ιδιοκτήτες των χωραφιών αριστερά και δεξιά του δρόμου στην περιοχή «Κάμπος» για να αγοράσουν τα χωράφια προσφέροντας ένα σημαντικό ποσό για κάθε στρέμμα γης. Δεν μπορέσαμε να μάθουμε ποιοι κρύβονται πίσω από αυτό το μεσιτικό γραφείο και τι σκοπεύουν να κατασκευάσουν. Πάντως, το ενδιαφέρον τον ιδιοκτητών δε φάνηκε να είναι μεγάλο.